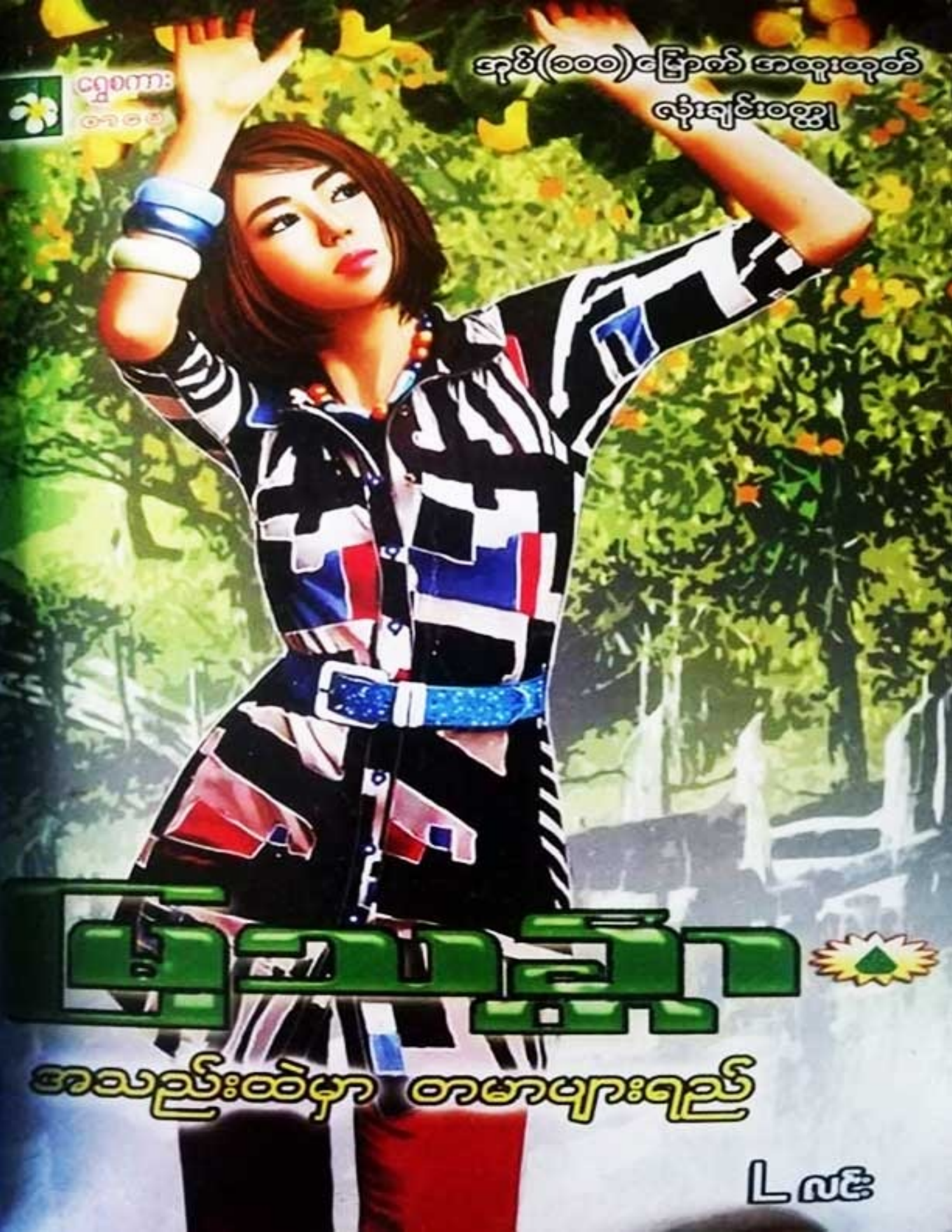

ရွှေစကား
၁၇၁၈

အုပ်(၁၀၀)ခြောက် အလှူဆုတ်
ရုံးချင်း၁၅၅

အသံသရာ

အသံသရာ တာမာပျားရည်

L လင်း

အုပ် (၁၀၀) ပြည့် ကျေးဇူးတင်လွှာ

ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၀) မှ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ကျောရိုးပြုထားပြီး ရင်းနှီးရာ ရပ်စောက်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ ဇာတ်အိမ်ပြု၍ စိတ်ကူးဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် အမှားပါလျှင် တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် စာရေးသူ၏ တာဝန်သာဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်း ကျောရိုးပေးပြီး နယ်မြေဒေသ အနှံ့ကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့သော ကောင်းဘို့ အ.ထ.က မှ ဆရာကြီး ဦးသောင်းထွဋ် (နိုင်သောင်းထွဋ်) နှင့် ဦးကျော်ဇင် (မြို့နယ်သမဦးစီးမှူး) အား အထူးကျေးဇူး တင်ရှိပါသည်။ ရိုးရာဓလေ့ ဗဟုသုတများနှင့် နယ်မြေဒေသကို ကုန်ကြမ်းရရှိအောင် ကူညီခဲ့သော ကောင်းဘို့မှ ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးများ၊ ရွှေပုဇွန်စိုက်ပျိုးရေးခြံ တာဝန်ခံနှင့် ဝန်ထမ်းများ၊ ဗထူးတပ်မတော် ကျောင်းသားဟောင်းများ ဖြစ်သော မောင်စိန်၊ ဒေါ်သဲနု၊ ဒေါ်ဝင်းနု၊ ဒေါ်စန်းရီ၊ တင်စိုးနှင့် လွယ်ကိုးရွာမှ ရွာခံလူကြီးအားလုံးကို ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂါရဝပြု ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိပါသည်။

ဤစာအုပ်ထဲမှ ဓနုစကား အသုံးအနှုန်းများ၊ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ၊ တေးကဗျာ စကားဝှက်များအတွက် စာအုပ်စာတမ်းများ ရွာဖွေကာ ကူညီပေးသော ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း (၃၅) ရပ်ကွက်မှ အဘရှိန်သန်း

ကိုလည်း ကျေးဇူးတင် ဂရုပြုပါသည်။

ကိုယ်တိုင် လေ့လာမှုများအပြင် ဒါရိုက်တာမြင့်မောင်၏ ဓနတောင်ရိုး စာအုပ်နှင့် ၁၉၈၆ ခု ထုတ် ရသေ့ဝတီ ရုပ်စောက်မြို့နယ် မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်မှ လည်း မှီငြမ်း၍ ရေးသားထားပါသည်။

ကျွန်မ ရေးသားခဲ့ဖူးသော စာအုပ်များ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံမှာ တကယ့်ဖြစ်ရပ် မှန် ဇာတ်လမ်း ကျောရိုးနှင့် စိတ်ကူးတို့ ပေါင်းစပ်၍ ရေးထားခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

လုံးချင်းစာပေ လောကတွင် ၁၉၉၂ - ခုနှစ်မှစ၍ ယနေ့ထိ အုပ် (၁၀၀) ပြ ည့်အောင် ရုပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ ကျေးဇူးသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်ဟု စာဖတ်ပရိသတ်အား ကတိပေးရင်း ဆက်လက်၍ ကြိုးစား သွားပါဦးမည်။

သိရှိခံစားသမျှကို မျှဝေခံစားပါဦးမည်။

မြသန္တာ

စာရေးသူ

* * * * *

နီကြင်ကြင် မြေကြီးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်းက မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော မြေပုံမို့မို့ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ထင်းရှူးပင် အရွက်ခြောက်များက လေအဝှေ့မှာ တသဲသဲ ကြွေကျလျက် ...

"ဒို့ဖ ... ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီဗျ၊ ဒို့ဖကြားရဲ့လား ဒို့ဖ ... ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီလေ"

ရင်ထဲမှာ အော်ဟစ်ငိုကြွေး လိုက်သော်လည်း မျက်ရည်မကျစေရန် အံကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားလျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ... စောစောကတည်းက ရွာမယောင် ဟန်ဆင်နေသော မိုးရိပ်တို့ ပြိုဆင်း၍ ကျလာလေသောအခါ ဇူလိုင်မိုးနှင့် အပြိုင် သူ၏မျက်ရည်များက လည်း ထိန်းချုပ်မှု မရှိဘဲ အားကုန်သွန်ကျ လာလေတော့သည်။

"ဒို့ဖရယ် ... ဒို့ဖ ဝမ်းသာတော့၊ ကျွန်တော်လေ ဂုဏ်ထူးသုံးခုတောင် ပါတာဗျ၊ ဒို့ဖ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပေါလန်ကြီး ဖြစ်ရတော့မယ် ဒို့ဖ၊ ဝမ်းသာပါတော့ ဒို့ဖရယ် ..."

ပြောရင်းက ဝမ်းနည်းလာသဖြင့် အသံထွက်အောင်ပင် အော်ဟစ်ငိုယိုမိတော့သည်။

မြေပုံပေါ်မှ မြက်ပင်ရှည်များကိုတင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ငိုရင်းက ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်မှာ မြေကြီးများ ဖွာထွက်သွားပြီး မိုးရေကြောင့် ရွှံ့ပျော်ရည်များ ဖြစ်ကာ အညိုရောင်ရွှံ့စေး ပျော်စီးသွားကြလေပြီ။ သူ့နှလုံးသားမှလည်း သွေးများ တစ်စက်တစ်စက် ယိုစီးကျလျက် ...

"ဒို့ဖ ... နောက်ထပ် ငါးနှစ်လောက်ပဲ ငဲ့တော့နော်၊ ဒို့ဖနဲ့ တွေ့ရအောင် ဒီ

လူကြီးကို တမလွန်အထိ ပို့လွှတ်လိုက်မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ဗျာ၊ ခဏလေးပါပဲ ... ဒို့ဖအတွက် ရာဇဝင်အကြွေး ဆပ်ပါရစေတော့ဗျာ"

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သက်မဲ့လူသားများ လဲလျောင်းရာ သုသာန် မြေတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ငိုရှိုက်လျက် ရှိနေရာ မိုးရွာသံ လေတိုက်သံ များကပါ သူ၏ငိုသံကို ဖုံးကွယ်ကာ အားပေးအားမြှောက် ပြုနေလေပြီ။

"ဦးထွန်းလှ အသက် ၃၇ နှစ်" ဟူ၍ ရေးထိုးထားသော အမည်မှတ်တိုင် လေးမှာ ဆွေးမြည့် ယိုင်ယဲ့နေလေပြီ။

"ဆယ်တန်းအောင်ရင် ပေါလန်ဖြစ်ပြီလို့ မင်း မှတ်လိုက်တော့၊ အသိပညာ အတတ်ပညာတွေကို သင်ယူကြိုးစားရင်းက တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လောက်ဆိုရင် ပေါလန်ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ"

ကွမ်းကို တမြုံမြုံဝါးရင်းက သူ၏တင်ပါးကို ခြေနှင့် လှမ်းထိရင်း လေး တန်းကို ထူးချွန်စွာ အဆင့်မြင့်မြင့် အောင်မြင်ခဲ့သော သူ့အား အားပါးတရ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောခဲ့သော အဖသည် အခုလို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးများဖြင့် အောင်တာကိုသိလျှင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလိုက် မလဲ။

"ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်တဲ့သူဟာ ဘဝအောင်မြင်မှု အတွက်ကို ခြေ တစ်လှမ်း စလိုက်တာပဲ သား၊ ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစား ရင် ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင်လာမှာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲတော့ ဘူးပေါ့၊ ငါ့သား ပေါလန်ကြီး ဖြစ်အောင်လုပ်နော်၊ ဒို့မိသားစုက သားကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ ခင်ဗျာ"

ဖခင်သည် အလုပ်လုပ်၍ ပင်ပန်းလာသည့် အခါတိုင်း သူ့အား တစ်မုံစီမုံ ကြည့်ကာ အားကိုးချင်သည့်အကြောင်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောဆိုရေရွတ် လေ့ရှိသည်။ ငါးတန်းရောက်လို့ အစမ်းစာမေးပွဲကို အဆင့်တစ်နှစ်ရကာ

အောင်မြင်လျှင်လည်း လက်မှတ်ထိုးပေးရင်း အမှတ်စာရင်း များကို အားပါးတရ ကြည့်ကာ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ငါးတန်း စာမေးပွဲကို အတန်းတင် အောင်မြင်လိုက်သည်အထိ လူ့လောကမှာ ဖခင် ကြီး နေမသွားရရှာပေ။

တိုတောင်းလှသော ၃၇ နှစ်တာ ကာလလေးမှာပင် ခြံလုပ်သားအဖြစ် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်အသက်ရှင် နေထိုင်သွားရရှာသည်။

"ဒို့ဖရယ် ... မြင်လားဗျ၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်တာကို ဂုဏ်ထူး အများကြီးနဲ့ အောင်တာကို မြင်လားဗျ၊ ဒို့ဖ ဝမ်းသာတယ်နော်၊ ဂုဏ်ယူ တယ်နော်"

မြေပုံပေါ်မှ မြက်များကို ဆွဲနုတ်၍ ရှင်းလင်းပေးရင်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ ရင်တွင်းမှ စကားများကို ပြောနေသည်မှာ အားမရနိုင်။ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသော မိုးရေများကြောင့် မြေမှာ နူးပျော်ကာ မြက်နှုတ်ရ သည်မှာ လွယ်ကူ၍ ရှင်းလင်းသွားသောအခါ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသော မြေပုံမို့မို့လေးကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူလာကြောင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျောက်တုံးလေးကို မြေပုံပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။

ဖခင်ထံသို့ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် မှန်မှန်ရောက်ခဲ့သည့် အမှတ်အသားဖြင့် ကျောက်တုံးလေးကို မြေပုံပေါ်တင်၍ မှတ်သားခဲ့သည်မှာ ယခုနှစ်၌ ငါးတုံး ရှိနေလေပြီ။ ကြိုတင်ယူထားသော ကျောက်တုံးမှာ ထူးခြားသော ကျောက် တုံးအချွန်လေးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်တုံးအချွန်လေးကို မတ်ထောင် လိုက်ရင်းက ...

"ဒို့ဖ ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆူးဟာ ငုပ်ပျောက်မသွားဘဲ တစ်နေ့တခြား ကြီးကြီးလာတယ်ဗျ၊ ဒီလူကြီးကို ဒို့ဖနောက် မကြာခင်မှာ ထည့်လိုက်မယ် နော်၊ ဒို့ဖ ကျေနပ်တယ်မို့လား"

မြေပုံပေါ်မှ မြေကြီးခဲများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ယူ၍ ကြိမ်းဝါးလိုက်မိသည်။ ဒီနေရာကို ရောက်သည့်အခါတိုင်း ဤကဲ့သို့ မြေကြီးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကြိမ်းဝါးမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် သူ၏ သေးငယ်သော ဦးနှောက်အတွင်း၌ ငွေရှိလျှင် စီးပွားရေး အောင်မြင်လျှင် ဘာမဆိုလုပ်၍ ရသည်ဟူသော အသိလေးက စူးစိုက်စွာ နစ်ဝင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဖခင်မြေပုံဘေးမှ မြေပုံသေးသေးလေးကို မကြည့်ရက် မမြင်ရက်စွာဖြင့် ငဲ့ကြည့်မိသောအခါ ရင်ထဲမှာ စူးအောင့်သွားလေသည်။

"မိနီလေး ..."

ချုပ်တည်းမှု ကင်းမဲ့သွားပြီး မြေပုံလေးပေါ်မှာ မှောက်ချကာ အားပါးတရ ပွေ့ထားမိတော့သည်။

"မိနီလေးရယ် ..."

မြက်ပင်များ မိုးရေများနှင့် အေးစက်သော မြေပုံကို ပွေ့ပိုက်ထားသည်ဟု မထင်မိဘဲ ညီမငယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရသလိုပင် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးမှုလေးကို ခံစားလိုက်ရသည်။

"မိနီလေး နောင်လာပြီဗျ ... ကျောပိုးစီးမလား၊ နောင် ကုန်းပိုးပေးမယ်လေ မိနီရယ်"

နှင်းပွင့်လေးလို နူးညံ့သော ညီမငယ်လေးကို ထွေးပွေ့ရင်းက ချောမြူခဲ့သည့် ကာလလေးထဲသို့ ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

"မိနီလေး ... မိုးတွေရွာနေပြီလေ၊ နောင်တို့နှစ်ယောက် မိုးရေထဲ ကစားရအောင်နော်"

မိုးရွာလျှင် မိုးရေချိုးချင်သော ညီမငယ်လေးကို အအေးမိမှာစိုး၍ အစ်မ

ကြီးက ခွင့်မပြုလျှင် အစ်ကိုနားကပ်ကာ ခွဲနဲ့ပြီး အစ်မကြီး အလစ်မှာ မိုးရေ ချိုးတတ်ကြသည်။

"ဆယ်မိနစ်ပဲနော်"

"အင်းပါ ... ခြံတစ်ပတ်"

"ဒို့နေတဲ့ ခြံပဲနော်"

"ဟေ့အေး ... ပေါလန်ခြံကြီး"

"အား ... နာရီဝက်ဆိုရင် မိနီလေး အအေးမိသွားမယ်လေ၊ ဒို့ခြံလေးထဲပဲ သုံးပတ် ပတ်ပေးမယ်၊ လာ ... ကျောပိုး"

ညီမငယ်အား ကျောပိုးကာ ပန်းလေးများခုတ်၍ ချော့မြူတတ်သည်ကို အမှတ်ရပြီး ...

"မိနီရေ ... နောင် ပန်းတွေအများကြီး ခူးလာတယ်၊ မိနီဆော့ဖို့လေ ... ဒီမှာ"

သူနားမှာ ချထားသော ကျပ်ကျပ်အိတ်ထဲမှ အမျိုးစုံလင်လှသော ပန်းများ ကို မြှောက်ပြပြီး မြေပုံငုတ်တိုင်လေးမှာ ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပုံပေါ်မှ မြက်ပင်များကို ဖခင်၏မြေပုံကို ရှင်းသလို ရှင်းလင်းလိုက် သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိ၏။

"နောင် ပန်းခူးပေးရင် မိနီလေးက ပျော်တယ်နော်၊ အခု နောင်ခူးလာတာ အများကြီးပဲ မိနီရယ်၊ ကျေနပ်တယ်လား၊ နောင်လေ စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူး သုံးခုနဲ့တောင် အောင်တယ်ဗျ၊ မိနီသိလား နောင် ပေါလန်ဖြစ်တော့မယ် မိ နီ၊ ပေါလန်ဖြစ်ရင်လေ မိနီတို့အတွက် ဂူလေးလုပ်ပေးမယ်နော် မိနီရယ် ချမ်းနေလားဟင်"

ဒီညီမလေး နွေးထွေးအောင် ထွေးပိုက်ပေးနေကျဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်

မိုးအေးလျှင် ဆောင်းချမ်းလျှင် ဒီညီမလေး နွေးထွေးစေရန် မောင်နှမ နှစ်ယောက်က ထွေးဖက်ထားတတ်သည်။ အိပ်လျှင်လည်း အလယ်မှာ ထားသိပ်ကာ အစ်ကိုနှင့် အစ်မက ရံထားပြီး ညီမငယ်လေး အတွက်ကို လုံခြုံ နွေးထွေးစေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာဆိုး ဝင်လာသည့် အခါ၌ အကြီးမောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ လုံခြုံနွေးထွေးအောင် ထွေးဖက်ထား၍ မရတော့ပေ။ တိုတောင်းလှသော ငါးနှစ်ကာလလေးသာလျှင် လူ့ပြည်မှာ နေခွင့်ရရှာသော ညီမငယ်အတွက်ကို ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်၍ မရခဲ့ပေ။

မြေပုံမို့မို့လေး ရှင်းပြီးသောအခါ ကျောက်တုံးလေးကို တင်လိုက်ပြီးမှ အိပ်ထဲမှ ပန်းများကို ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။ သစ်ခွ၊ နှင်းဆီ၊ ဂန္ဓမာ၊ စပယ်၊ ဒေလီယာ၊ နှင်းပန်း၊ ဒေစီပန်း၊ နေကြာပန်းများဖြင့် အမျိုးစုံလင် လှပေသည်။

"ပန်းလေးတွေက မွှေးတယ်နော် မိနီ၊ နောင် မနေ့ကတည်းက ရှာပြီး စုထားတာ၊ ဒီမနက်လည်း ဝယ်စုထားသေးတယ်၊ မမကြီးကလည်း ပန်းတွေ စိုက်ထားသေးတယ်၊ အများကြီးပဲ၊ မိနီကြိုက်တဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ပါသေးတယ်ဗျ၊ မိုးရေချိုးပြီးရင် ကောက်ညှင်းပေါင်းစားပြီး ပန်းလေးတွေနဲ့ အတူတူ အိပ်တော့နော်၊ တောင် ချောသိပ်မယ်"

ကောက်ညှင်းပေါင်း အိတ်ကလေးကို တိုင်မှာ ချိတ်လိုက်ပြီး ကလေးတင်ပါးကိုပုတ်၍ သိပ်သကဲ့သို့ မြေပုံကို ပုတ်၍ ချောသိပ်လိုက်သည်။

"ပေါက်ကာတီး ... ပေါက်ကာတီး၊ ဖကြီးလာ ဖကြီး ငှက်ပျောသီးနဲ့ ကြံချိုပါ ... ပါလဲပါဖူး ... ပေါက်ပေါက်ဆုပ် တင်လည်းလူး ... ဝိုင်းလို့စားစေဖူး ... စားစေဖူး"

ငယ်စဉ်ကတည်းက ညီမငယ်အား ကျောပိုး၍ရသော တစ်ပုဒ်တည်းသော

ခနုရိုးရာသီချင်းလေးဆိုပြီး ချောတတ်သည်။

လက်ဖက်ခူး ပေါင်းလိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရသော အကြီးထက်ပင် အိမ်မှာ အတူနေကာ ညီမငယ်အား သူက အထိန်းများသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အမိနို့ကို မစို့ခဲ့ရသော ကလေးသည် လက်မလေးကို စုတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော် ကာလလေးဆီသို့ ရောက်သွားသည်မို့ ငိုရန်ပင် သတိမေ့ပြီး ညီမငယ်လေးနှင့်အတူ ဆော့ကစားခဲ့သည်များကို တွေး၍ ငေး နေမိသည်မှာ မည်မျှကြာသွားသည် မသိလိုက်ပေ။

"လူလေး အောင်ငဲ့နီ၊ အအေးမိမယ် ပြန်စို့ကွယ်လေ ထ ..."

တိုးဖွသော ခြေသံနှင့်အတူ ထီးကြီးလာမိုးကာ နုရွသော စကားသံများဖြင့် သူ့အား သတိပေးလိုက်သူမှာ မွေးစားဖခင် ဦးစိုင်းထွန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ပခုံးကို ဖွဖုတ်ကာ သတိပေးလိုက်ပြီးနောက် သူ့ပါးကို လက်ဝါးနှင့် စမ်းကာ အေးစက်နေသော အတွေ့အထိကြောင့် ...

"သိပ်ကြာနေပြီ လူလေး"

မွေးစားဖခင်၏ ကြီးမားသော မေတ္တာဓာတ်ငွေ့များဖြင့် ကောင်ငယ်လေး၊ ယောက်ျားငယ်လေးကို ခနုစကားဖြင့် 'အောင်ငဲ့နီ' ဟူ၍လည်း ခေါ် တတ်သည်။

"သွားစို့နော် လူလေး ... ထ"

ထီးတစ်ဖက် ဆောင်းပေးပြီး တစ်ဖက်က သူ့အား ညင်သာစွာ ဆွဲထူလိုက် သည်။

သူ့အား ဖခင်ကြီးသည် ယခုမှ ထီးမိုးကာ ဆွဲထူခဲ့သည်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော် ကာလကလည်း ဤကဲ့သို့ ယုယကြင်နာစွာ ဆွဲထူ

ခဲ့ရဖူးသည်။

"ဒီနှစ်မှာ လက်ဖက်နု သိပ်မရဘူး မိကြီး၊ ကုန်သည်တွေလည်း ခြေချင်း လိမ်လို့လေ၊ ကျွန်မတို့ လက်ဖက်တွေကို ခဏအောင်းထားရအောင်နော် မိကြီး"

မခမ်းဆင့်သည့် လက်ဖက်ခြောက်အိတ်များကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဆင့်တင် ထားရင်းက တွေးတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်သည်။

"အင်း ... နင့်ဖကြီးကို ဝါကြည့်လေ"

"ဖကြီးက ဘာမှမဝါချင်၊ နောင်က ရော်ဘာခြံ လုပ်ချင်တယ် ပြောနေ တယ် မိကြီး၊ ဒီကောင်လေးက ကျောင်းမတက်ဘဲ ပေါလန်ပဲ လုပ်ချင်နေ တာပဲ"

"အို ... သူ့သဘောကို မကန့်နဲ့လေ၊ အောင်ငဲ့နီလေး စိတ်ပါရာကို လုပ်ပါ စေ လုပ်ပါစေ"

ဒေါ်နန်းစိန်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ကွမ်းငုံလျက် ခေါင်းသာ ညိတ်နေ၏။

ဒေါ်နန်းစိန်အဖို့ စကားနည်းပြီး အစဉ်အမြဲ ကွမ်းလေးငုံကာ ဆန်ပြာ၍ဖြစ်စေ၊ ခြံထဲတွင် ပေါင်းနုတ်၍ဖြစ်စေ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရှိ နေတတ်၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးစိုင်းထွန်းသည် တောပစ်ထွက်ရင်း တောင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျ ခဲ့၍ ခြေတစ်ဖက် ကျိုးခဲ့ရသည်မို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး လေးငါးနှစ်လောက် သာ ဒေါ်နန်းစိန်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရပြီး ဦးစိုင်းထွန်း ခြေကျိုးသည့်

အချိန်မှစ၍ သူကပင် ဦးဆောင်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်ကျော် လုံးလုံးပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် မခမ်းဆင့်နှင့် ဆယ်နှစ်အရွယ် နောင်လက်မွန်တို့ကို မွေးစားပြီးမှ ဒေါ်နန်းစိန်မှာ အနားယူ၍ ရတော့သဖြင့် မခမ်းဆင့်တို့ မောင်နှမကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးပြီး အားကိုးအားထား ပြုရကြောင်းကိုတော့ မမောနိုင် မပန်းနိုင် အထပ်ထပ် ပြောချင်နေသူပင်ဖြစ်သည်။

ဦးစိုင်းထွန်းက လယ်ထဲမဆင်းနိုင်သော်လည်း အားလုံး လက်ညှိုးညွှန် လိုက်လျှင် ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ပေးနိုင်လောက်သည်အထိ မခမ်းဆင့်မှာ အားကိုးရပေသည်။ ဒေါ်နန်းစိန်က အဖော်လိုက်ပေးရုံ သက်သက်သာ ဖြစ် တော့သည်။

မခမ်းဆင့်တို့ မောင်နှမရောက်ပြီး တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အကြာတွင် မခမ်းဆင့် မှာ မျက်နှာလွဲရသည်အထိ အရောင်းအဝယ် စီးပွားရေးမှာ ကျွမ်းကျင်သွား ခဲ့တော့သည်။

"ဗျို့ ... ကိုစိုင်းထွန်းရေ ကိုစိုင်းထွန်း"

"ဟေ ... ဟယ်သူလဲဝေ"

"ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မယ်"

ခြံဝမှ ခေါ်သံကြောင့် မခမ်းဆင့်မှာ ကဗျာကယာ ထွက်ကြည့်လိုက် သောအခါ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာဝေသွားတော့သည်။

"ဦးအောင်ထိပ်"

ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကြည့်နေစဉ်တွင် ဒေါ်နန်းစိန်က နောက်မှ ထလိုက်လာကာ ...

"ဟော ... ကျောင်းကာရေ၊ ဘယ်က လှည့်လာတာတုန်း၊ ဟဲ့ ... မီးကြီး ခေါ်ပါကွဲ့"

မခမ်းဆင့် သတိဝင်လာပြီး ခြံဝမှာ တန်းထားသော ဝါးလုံးတန်း သုံးတန်း အနက် အပေါ်နှစ်တန်းကို ဆွဲဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ကြီးထွန်းကော"

"အပြင်တဖြုတ် သွားတယ်လေ၊ ကျောင်းကာ မတွေ့တာ ကြာပါရောလား၊ ဝင်ပါရှင် ကြွပါ"

ဦးအောင်ထိပ်က ခြံထဲသို့ ဝင်လာပြီး မခမ်းဆင့်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက် သောအခါ မခမ်းဆင့်က မျက်လွှာချကာ အိမ်ဘက်ဆီသို့ သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်၏ ဧည့်ကြိုဝတ်ကိုပင် မပြုကျင့်မိတော့ ပေ။

"သူက မခမ်းဆင့်လေးလား"

"မှန်ပါ့ရှင်၊ မခမ်းဆင့်ပါ လာပါရှင် ထိုင်ပါ၊ မိကြီးရေ အခါးအိုးလေး လုပ် ကွဲ့"

ဧည့်သည်လာသည်နှင့် မီးဖိုထဲဝင်ကာ ရေနွေးကြမ်းအိုး အသစ်ကို ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က စူးနစ်စိုက်ဝင်လျက်ရှိသော ဦး အောင်ထိပ်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား ချင်သည့်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် အခုတစ်ပတ်အတွင်း၌ မောင်ငယ် စာမေးပွဲအောင်သဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်း သတင်းလာမေးသည့် လူများကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန် အတွက် အိမ်ရှင်တို့ ဝတ္တရားမပျက် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

မွေးစားမိဘနှစ်ပါးအနက် မိခင်ဒေါ်နန်းစိန်မှာ လွယ်ကိုးမှ ရှမ်းလူမျိုး

ဖြစ်၍ ရှမ်းလူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည်အား အိမ်ရှင်အသုံးပြုနေသော ပန်းကန်များဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း မရှိဘဲ ပန်းကန်အသစ်များကိုသာ အသုံးပြုကာ ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။ အကယ်၍ ညအိပ်ဧည့်သည် လာလျှင် လည်း အသစ်ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းအုံး စောင် ခြင်ထောင်တို့ဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးလေ့ ရှိသည်။

ကောင်းဘို့မှ ရောက်လာသော ပေါလန် ဦးအောင်ထိပ်သည် မွေးစားမိဘ များအတွက် အရေးကြီး သကဲ့သို့ သူမတို့ မောင်နှမ နှစ်ဦးအတွက် အရေးကြီးလှပေသည်။

လင်ပန်းကြီးထဲတွင် ရေနွေးကရား အကြမ်းပန်းကန် နှစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ပွဲ၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ မြေပဲဆန်ကြောင့်တို့ဖြင့် အိမ်မှာရှိသည့် စားစရာများကို အားလုံးပြင်ဆင်ကာ ချကျွေးလိုက်သည်။

"ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ မနန်းစိန်တို့အတွက် တကယ့် ရတနာလေးတွေပါ ပဲ၊ မွေးရကျိုး နပ်ပါဗျာ"

"ကျွန်မဖြင့် တွေးတွေးပြီး ကြီးထိပ်ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးတော့ဘူးရှင့်၊ မီး ကြီးရော အောင်ငဲ့နီတို့ နှစ်ယောက်က တကယ့်ကို အားကိုးအားထားပါပဲ"

"မခမ်းဆင့်လေးက ဒီအရွယ်တောင် ရောက်နေပါရောလား၊ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီပေါ့နော်"

"ဟုတ်ပါတော် ကျွန်မတို့ ကြီးထိပ်ရဲ့ လိမ္မော်ခြံကို မရောက်တာ ကြာပြီ ရှင့်၊ လိမ္မော်သီးလည်း အထွက်ကောင်းရဲ့လား"

မခမ်းဆင့်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွားတော့သည်။ ဦးအောင်ထိပ်၏ လိမ္မော်ခြံကိုမှီကာ မိမိတို့သားအဖမှာ ဝမ်းရေးအတွက် ရှာဖွေရုန်းကန် ခဲ့ရ သည်။ ထိုစဉ်က ပေါလန် ဦးအောင်ထိပ်သည် ခါးထောက်ကာ မိမိတို့

သားအဖအား လက်ညှိုးထိုး ခိုင်းခဲ့သည်။

"လိမ္မော်မစိုက်တော့ဘူး၊ မနန်းစိန်၊ ကော်ဖီပင်နဲ့ လက်ဖက်ပဲ စိုက်တော့ တယ်လေ၊ ကြာပြီရော"

"ဪ"

ဦးအောင်ထိပ်ကို မတွေ့ချင်သလို အသံပင် မကြားချင်သောကြောင့် ...

"ဖကြီးကို သွားခေါ်မယ်နော်"

"အေး ... အေး ... အေး"

ဒေါ်နန်းစိန်ထံ ခွင့်ပန်၍ အိမ်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာပြီး ဦးစိုင်း ထွန်းကို အပြေးအလွှား ရှာဖွေလိုက်သည်။ သိပ်ဝေးဝေးလံလံတော့ ရှာဖွေ စရာမလိုပေ။ အခုတစ်လော ဖခင်သည် ယာထဲမဆင်းဘဲ လူစည်ကားရာ နေရာနှင့် ဆွေမျိုးအိမ် တစ်အိမ်အိမ်မှာ သား၏ အောင်မြင်မှု အကြောင်းကို ကြွားဝါနေပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါ မိကြီးရယ်၊ ဧည့်ဝတ်မကျေတာကို နောက်ဧည့်သည်တွေကျ မှ ပြန်ဆပ်ပျံ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်"

တိုးတိုးလေး တောင်းပန်ရင်းက မွေးစားမိဘများ၏ ဆန္ဒကို အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်းနိုင်သူ အဖြစ်သာ ငါးနှစ်လုံးလုံး ရပ်တည်လာခဲ့ပြီးမှ ဒီတစ်ခါ တော့ ရှောင်ဖယ်ခဲ့ရသည်ကို လွန်စွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

သတိထားနေလျက်ပင် ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာဖြင့် ငြီးငြူလိုက်မိသည်။

"အဖရယ် ... ကျွန်မ ဒီလူကြီးကို မေ့လို့မရသေးပါလား အဖရယ် ..."

ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေး ညည်းညူလိုက်ရင်းက ကုန်လွန်ပြီးသော အကြောင်းနှင့် ဦးအောင်ထိပ်၏ မျက်နှာကို မေ့ပျောက်ပစ်ရန် ကြိုးစား လိုက်သည်။

"ကြွေးရှင်က သူ့ကြွေး မကျေသေးရင် လာတောင်းမှာပဲလေ၊ ဘဝဟောင်းက သူ့ဆီမှာ တင်လာခဲ့တဲ့ အကြွေးတွေကို ဒီဘဝမှာပဲ ကျေအောင် ဆပ်လိုက်ပါ့မယ်"

ဝါတွင်းဝါပ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဒေါ်နန်းစိန်နှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုက်၍ ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ရင်းက တရားနာ တရားထိုင်ခဲ့သည်။ အခါကြီးရက်ကြီးများနှင့် တိုက်ဆိုင်၍လည်း ဒေါ်နန်းစိန်နှင့်အတူ တရားစခန်းဝင်၍ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရှုမှတ်ခဲ့၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာပြီဟု ထင်မှတ်ထားသော်လည်း ...

တကယ်တမ်း မျက်ဝါးထင်ထင် ရင်ဆိုင်၍ တွေ့ရသောအခါ ဒေါသမီးတို့ ရင်တွင်းမှာ ပြင်းထန်စွာ တောက်လောင်သွားခဲ့ရသည်။ မရင့်ကျက်သေးသော စိတ်တို့က အတိတ်ကို မေ့ဖျောက်ပစ်၍ ဝေဒနာဟောင်းတို့ကို ဥပေက္ခာပြု၍ မရနိုင်သေးပေ။

"ငါတောင် ဒီလောက်တောင် ခံစားနေရရင် မောင်ငယ်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ဘုရားရေ ... သူပြန်မရောက်ပါစေနဲ့ဦး"

ရုတ်တရက် သတိဝင်လာပြီး ခြေလှမ်းတန့်သွားသော ရွာတွင်းမှာ ဦးစိုင်းထွန်းကို ရှာဖွေနေရာမှ ရပ်စောက်မြို့ထဲဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်သွားသော မောင်ငယ် ပြန်ရောက်မှာကို စိုးရိမ်သွားမိသည်။

"မဖြစ်ဘူး၊ ငါ တံတားထိပ်ကနေ သွားစောင့်နေမှပဲ"

"မီးကြီး ဘယ်လဲ၊ ဟိုဘက်သွားမလို့ ဒီဘက်သွားမလို့နဲ့ကွဲ့"

ဦးစိုင်းထွန်းက အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်လာပြီး မေးလိုက်သောအခါမှ မခမ်းဆင့် သတိဝင်သွားကာ မလုံမလဲ ပြုံးလျက် ...

"ဟေသင်း ... ဦးအောင်ထိပ် ရောက်နေလို့ ဖကြီးကို လာရှာတာရှင့်"

"ဟော ..."

ဦးစိုင်းထွန်းက ဝမ်းသာအားရနှင့် သူထွက်လာသောအိမ်ကို လက်မြှောက် ပြကာ ကြွားဝါလိုက်သေးသည်။

"သွားပြီဇေ့ ... ဦးအောင်ထိပ် ရောက်နေတယ်တဲ့၊ ကျုပ်သားသတင်းက ကောင်းဘို့အထိ မွေးနေပြီလားပဲ"

"ဖကြီး ... ငွေငါးရာရှိရင် တဖြုတ်ပေးပါလား၊ ဆပ်ပြာမှုန့် ကုန်နေလို့"

"ဪ ... အေး ... အေး"

ဦးစိုင်းထွန်းက အိတ်ကပ်ထဲမှ ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ကပျာကယာ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သွား၏။

သူ့အတွက် ဦးအောင်ထိပ်သည် လွန်စွာအရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

မခမ်းဆင့်သည် ရပ်စောက်နှင့် လွယ်ကိုးကို ဆက်သွယ်ထားသော တစ် လမ်းတည်းသော တံတားနားမှာ မယောင်မလည် စောင့်နေ၏။

လွယ်ကိုးနှင့် ရပ်စောက်ကို နဂါးပတ်ချောင်းရေက စီးခြားထားသည်။ နဂါးပတ်ချောင်းသည် ရပ်စောက်မြို့ကို ခွေပတ်၍ စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

အစဉ်အမြဲ အေးမြ၍ တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော ထိုချောင်းရေကို မြို့သူမြို့သားများက နှစ်သက်ကြသည်။ ချောင်းနံဘေး ရေဆိပ်ကလေးတွင် ရေချိုးသူ ရေခပ်သူများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသည်။ ထိုချောင်းရေသည် နွေ မိုးဆောင်း ရာသီမပြတ် အတိုးအလျော့မရှိဘဲ ပုံမှန်စီးဆင်းမြဲပင်။

မခမ်းဆင့်က တံတားလေးမှ ဖြတ်လာပြီး ရပ်စောက်မြို့ဘက် ရောက်လာ သောအခါ မောင်ငယ်အား လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် မျှော်နေမိသည်။

"အောင်ငဲ့နီ ငါ့သား ဘာအလိုရှိလဲ၊ ဘာကိုပြောစမ်း၊ ဘာက ဆု

ကောင်းကောင်းချမယ်"

ဦးစိုင်းထွန်းသည် စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်စဉ်က ဝမ်းသာအားရနှင့် မေးလာသောအခါ နောင်လက်မွန်ကလည်း မဆိုင်းမတွပင် သူလိုချင်ရာကို ပြောခဲ့၏။

"ကျွန်တော် မြောင်းတော်မှာ ရော်ဘာခြံတစ်ခြံ တွေ့ထားတယ် ဖကြီး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ခြံရောင်းချင်လို့ စပ်နေတာ ကျွန်တော် ဝယ်ချင်နေတာ"

"မောင်ငယ်ရယ် မြောင်းတော်က အဝေးသား"

မခမ်းဆင့်က လယ်ငါးဧကနှင့် အိမ်ကွက်ကလေးတစ်ခုသာ ပိုင်ဆိုင်မှု အသင့်အတင့်ရှိသည့် မွေးစားမိဘနှစ်ပါးအား အားနာစွာဖြင့် ဟန့်တားလိုက်သည်ကို ဦးစိုင်းထွန်းရော ဒေါ်နန်းစိန်ကပါ လက်မခံဘဲ ...

"ရော် ... ဝေးဝေးနီးနီးကွယ်၊ အောင်ငဲ့နီ လိုချင်ရင် စုံစမ်းဝေ၊ ဘယ်နှဧကလဲ၊ ဘယ်လောက်လဲ၊ ရော်ဘာပင်တွေ စိုက်ပြီးပြီလား"

"စိုက်ပြီးသားတဲ့ ဖကြီး၊ သုံးနှစ်ကျော်နေပြီတဲ့၊ သူငယ်ချင်း အဖက ငွေတွေမြုပ်နေလို့တဲ့၊ ငွေပေါ်ရောင်းမှာတဲ့ ဖကြီး"

"အေး ... အေး ... စုံစမ်းလေကွယ်၊ ဘယ်ကလဲ"

"ရပ်စောက်ထဲကပါ ဦးထင်အောင်ရဲ့ခြံပါ"

"ဦးထင်အောင် အေး ... ဖကြီးလည်း ကြားတယ်၊ သူက ပေါလန်ကြီးပဲ အခု သစ်လုပ်မယ်လို့ ကြားတာပဲ၊ မေးစမ်းကြည့်လေ"

"အေး ... အေး သွားမေးတာပေါ့ အောင်ငဲ့နီ လိုချင်ရင် မိကြီးတို့ ဝယ်ပေးမယ်"

မခမ်းဆင့်က မောင်ငယ်အား ဟန့်တားရန် ကြိုးစားသော်လည်း နောင်

လက်မွန်က အစ်မအား မကြည့်ဘဲ ရှောင်ဖယ်နေသည်မှာ အောင်စာရင်း ထွက်ပြီး ကတည်းကပင် ဒီနေ့အထိ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ကြာခဲ့လေပြီ။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့မှသာ ပြောရမည်။ အခွင့်မသာသေးပေ။ မွေးစားမိဘ နှစ်ပါးရှေ့မှာတော့ မောင်ငယ်ကို မပြောချင်။

တကယ်တော့ မခမ်းဆင့်သည် ဦးစိုင်းထွန်းနှင့် ဒေါ်နန်းစိန်တို့၏ စီးပွားရေး အခြေအနေကို အားလုံးသိထားခြင်းဖြစ်သည်။ မွေးစားမိဘ နှစ်ပါးတွင် ငွေပိုငွေလျှံမရှိပေ။ လယ်စိုက် ငရုတ်စိုက်နှင့်ပင် ငွေက လည်ပတ်လျက်ရှိသည်။ ပိုငွေရှိလာလျှင် ဒေါ်နန်းစိန်က အလှူပေးပစ်သည်။ ရှေးလူကြီးပီပီ စပါးပေါ်ချိန် ငရုတ်ပေါ်ချိန်၌ ရွှေဝယ်ပြီး မခမ်းဆင့်အား နားကပ်ဆင် ဆွဲကြိုးဆင်နှင့် ငွေပိုမရှိချေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က မခမ်းဆင့်သည် မိမိအား ရွှေဝယ်ပေးမည့်ငွေ နှင့် လက်ဖက်ခြောက်ကို ဇာတိကောင်းဘိုရွာမှ တစ်ဆင့် ငှက်ပျောကျင်း ဘက် သွားကာ ဝယ်၍ လှောင်ခဲ့ပြီး ဈေးကောင်းရသော အချိန်၌ ထုတ်ခဲ့ရာ အမြတ်ရခဲ့သည်မို့ ဒီနှစ်မှာလည်း လက်ဖက်နုလေးများ ဝယ်စုထားပြီး အညွန့်မထွက်သော ဆောင်းရာသီမှာ ပြန်ရောင်းရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဒီမိသားစုမှာ ငွေပိုငွေလျှံမရှိ။ ရွှေရောင်းလျှင်ပင် မပြည့်နိုင်လောက်အောင် ရော်ဘာခြံက ဈေးကြီးပေလိမ့်မည်။

"ဘုရားတရားမလို့ ရော်ဘာခြံကြီး ရောင်းပြီးသွားပါစေ၊ ဒီကလေးနှယ် နော် တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရမှာကို ငွေက အကုန်အကျများဦးမယ်၊ သူကလည်း ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ဖကြီးက ပင်ပန်းဦးမယ်၊ မဖြစ်ဘူး သူ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြရဦးမယ် ... ဟော ..."

ဆိုင်ကယ်သံ ကြားရမှ မခမ်းဆင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ အတွေးကိုဖျက်ကာ ကပျာကယာ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ မောင်ငယ်နောင်လက်မွန်၏ ဆိုင်

ကယ်ကို တွေ့သောအခါမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ဝမ်းသာအားရ ရှေ့သို့ တိုး၍ လက်ပြကာ လှမ်းတားလိုက်၏။

"လက်မွန်ရေ"

"ဟာ ... အစ်မဆင့် ဘာဖြစ်လို့ ..."

ရုတ်တရက် အစ်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ နောင်လက်မွန်မှာ လန့်သွားပြီး ဆိုင် ကယ်ဘရိတ်ကို ဆွဲလိုက်၏။

"မဖြစ်ဘူး ဇလဲကျောင်းကို သွားဖို့ လိုက်ပို့လေ"

"တဖြုတ်လေး မကြီးဆင့် ဖကြီးတို့ အိမ်မှာရှိမို့လား မောင်ငယ် ပြောစရာ ရှိလို့"

"အိမ်မှာ ဧည့်များရီး နောက်မှဝါလေ၊ အခုလိုက်ပို့ တဖြုတ်လေးပါ တဖြုတ်လေး"

မခမ်းဆင့်သည် နောင်လက်မွန်အား အိမ်ဘက်ဆီကို မသွားလိုသဖြင့် ကပျာကယာ ဟန့်တားကာ ခေါ်လိုက်သည်။

"အစ်မဆင့် မြောင်းတော်က ရော်ဘာခြံ ရောင်းမကုန်သေးဘူး၊ ခြောက် ဧကထဲ ကျန်တော့တယ် သိလား၊ ကျွန်တော် စမ်းလုပ်ကြည့်ချင်တယ်ဗျ၊ ဧကနှစ်ဆယ်ရှိတာ ဖဲ့ဖဲ့ရောင်းတာနဲ့ ဒါပဲရှိတော့တယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် ရွှေ ပုစွန်က ရော်ဘာစိုက်ပျိုးရေးကိုတောင် လေ့လာခဲ့တယ်၊ သိပ်အောင်မြင် တာရီး"

နောင်လက်မွန်က တက်ကြွစွာပြောရင်း ဟော်ကုန်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်လာ စဉ် အကြောင်းအရာက တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြန်သည်။

"အစ်မဆင့် ကျွန်တော် ဒီဟော်ကုန်းပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်နေချင်တယ်ဗျ၊ ရပ်စောက်မြို့ကို အမြင့်ကနေ မြင်ရအောင် နှစ်ထပ်တိုက် ဆောက်နေမယ်"

ရိုး"

အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာသာ ရှိသေးသော ဆယ်ကျော်သက် အတွေးက ယုန်လေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေသည်မို့ မခမ်းဆင့် သက်ပြင်းတိုးတိုးလေး ချလိုက်မိသည်။

"နော် ... အစ်မဆင့်ရာ ရော်ဘာခြံဝယ်ပြီးလို့ အောင်မြင်ရင် ငွေစုပြီး ဟော်ကုန်းပေါ်မှာ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်လိုက်မယ်ဗျနော် အစ်မဆင့်"

"အင်း ... အင်း ... အင်း"

ယခင်က အလွန်စကားနည်းသော မောင်ငယ်သည် အောင်မြင်မှု၏ တွန်းအားကြောင့် စိတ်ကူးဖြန့်ကြက်ကာ လုပ်ချင်သော ဖြစ်ချင်သော လိုချင်သော ဆန္ဒများက များနေလေပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူနေသောကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်ကြီးဝင်လျက် ရှိနေသည်ကို အရှိန်နှင့် လွှတ်ထားလိုက်၏။

"အစ်မဆင့် မယ်ကြီးတို့ဆီမှာ ငွေရှိလား"

မခမ်းဆင့် ပြုံးလိုက်သည်။ မောင်ငယ်၏ စိတ်ကူးများက အဓိကဖြစ်သော ငွေမှာ ရပ်တန့်ကာ စဉ်းစားလိုက်မိ၍ တော်သေးရဲ့ဟု သက်ပြင်းချမိသည်။

"အင်း ... လက်ဖက်ရောင်းပြီးရင်တော့ ရှိမှာပေါ့"

သူ၏ စိတ်ကူးကို အားမပေးချင်သော်လည်း တက်ကြွပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ကို မဖျက်ဆီးချင်သဖြင့် တွေးတွေးဆဆလေးနှင့် သတိပေးသလို ပြောလိုက်၏။

"ဒီရော်ဘာခြံက သိပ်လောစရာ မလိုတော့ဘူး၊ မရောင်းရလည်း ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့၊ သူက သစ်လုပ်ငန်းထဲလည်း ငွေထည့်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်ယူရင် သုံးရစ်ခွဲပေးလို့ ရတယ်တဲ့"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"ဆယ့်ငါးသိန်းတဲ့"

"အင်း ..."

တစ်နှစ်ကို သုံးသိန်းအပြင် ပို၍မမြတ်နိုင်သော မိမိတို့၏ စီးပွားရေး အခြေအနေကို မောင်ငယ်က အမှန်တကယ် မသိသား ဆိုးဝါးလှချေသည်။

"အစ်မဆင့် ရော်ဘာပင်တွေ နည်းနည်းကြီးလာလို့ အရိပ်ရလာရင် ကြားထဲမှာ သီးညှပ်စိုက်လို့ ရတယ်လေ၊ ရွှေပုစွန်ကတော့ ကော်ဖီပင်တွေ စိုက်ထားတယ်၊ အသီးတောင် သီးနေပြီဗျ၊ ကော်ဖီပင်က ချုံမျိုးပဲ၊ နှစ်နှစ်ဆိုရင် သီးပြီလေဗျာ၊ ရော်ဘာကတော့ ငါးနှစ်ကြာတယ်၊ သုံးနှစ် လေးနှစ်ဆိုရင် အရိပ်ရတော့ ကော်ဖီပင်ကို အမိုးလေးနဲ့ စစိုက်ပြီး ကော်ဖီသီး အရင်ခူး၊ ပြီးမှ ရော်ဘာအစေးခြစ်ပေါ့၊ အခု ရော်ဘာပင်က သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ကျွန်တော့်အရပ်လောက် ရှိနေပြီ။ နောင်နှစ်မိုးဦးကျမှာ ကော်ဖီပင် စစိုက်ပြီး နွေရောက်တော့ အရိပ်နည်းနည်းလိုရင် အမိုးလေး မိုးပေးမယ်ဗျာ၊ ဟော ... နောက်တစ်နှစ် ဆောင်းဦးမှာ အသီးရပြီ"

စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေသော မောင်ငယ်၏ နောက်ကျောကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်းက ရပ်စောက်မြို့ကို ကျော်လာပြီး ဗထူးတပ်မြို့ထဲ ရောက်လာခဲ့သည်မို့ ကုန်းတက်ကုန်းဆင်းက များလာလေပြီ။

နောင်လက်မွန်က ဆိုင်ကယ်ကို ဂီယာကြီးဖြင့် ချိန်း၍ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်သို့ အရှိန်နှင့်တက်ပြီး အဆင်းမှာ စက်သတ်ကာ ဖရီးရိုက်ဆင်း ချလိုက်၏။

"မောင်ငယ်ရယ် ... ကံပစ်ချတဲ့အတိုင်း အလိုက်သင့်လေး နေလိုက်ပါဦးကွယ်၊ အခုလို ကုန်းဆင်းကလေးမှာ ဖရီးရိုက်ဆင်းသလိုပေါ့"

"ဟာ ... အစ်မဆင့်ရယ် ကုန်းဆင်းမှာ ဖရီးရိုက်ဆင်းဖို့ ကုန်းအတက်မှာ

ဂီယာကြီးနဲ့ အရှိန်တင်ပြီး တက်ရတယ်ဗျာ။ ဒါမှ အဆင်းမှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။"

နောင်လက်မွန်၏ အသံက အားမာန်အပြည့်နှင့် တက်ကြွနေဆဲမို့ မခမ်းဆင့် ဘာမျှမပြောလိုတော့ပေ။

ဒီမောင်ငယ်ဟာ ဆယ်တန်းကျောင်း တက်နေစဉ် စာကိုပဲ စူးစိုက်ကာ ကြိုးစားခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်စာကလွဲလို့ ကျန်သည့်ဘာသာများကို ကျူးရှင်မဟုတ်ဘဲ ကျက်မှတ်ကာ ဖြေခဲ့သည်။ ဖခင်ကဲ့သို့ ဓနုအမျိုးသားပီပီ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟမပြောဘဲ စိတ်ထဲမှာပဲ သိုဝှက်ကာ မျိုသိပ်ထားတတ်သည်။ ယခုလို ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေသော အချိန်မှသာ စကားသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ဒို့ဖရေ ... အဖနဲ့ မိနီလေးဟာ ကံမကောင်းရှာဘူးနော်၊ ကျွန်တော်လေ သူတို့ကို ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ထားချင်တာဗျာ။ တစ်လလောက်ပဲ အသက်ပြန်ရှင်ပေးစမ်းပါဗျာ၊ တောက် ... ဦးအောင်ထိပ်ကို ကျွန်တော် မကျေဘူးဗျာ၊ ခုနေများ ဒီလူကြီးကိုတွေ့ရင် သတ်မိမလားပဲ"

"အို ... ဒို့မောင်ရယ်၊ အဲဒီလောက် မရိုင်းနဲ့လေ၊ အကုသိုလ်ကြီးလိုက်တာ ကွယ်"

မခမ်းဆင့်က အလန့်တကြားလေး ဟန့်တားလိုက်ရင်းက အိမ်မှာရောက်နေသော ဦးအောင်ထိပ်အတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။
